

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש
פרשת ויצא

883 הגיליון השבועי לכל יהודי

י' בכסלו התשס"ד
(5.12.03)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

שבת נצרים

בשבת הבאה, פרשת וישלח, יבואו רבים לשהות ביישוב נצרים ולהעביר מסר לעולם כולו כי בנצרים נבחן כושר העמידה של העם היהודי וכי לא תהיה כניעה לטרור. ביישוב נערכים לאירוח המוני משפחות ובני-נוער. להאמנת אירוח ופרטים על הסעות טל' 08-6842464 (בשעות 17:00-22:00).

שבת עם חב"ד

איגוד בתי-חב"ד בישי"ע מזמין את תושבי ישי"ע לתכנית מיוחדת של נופש וחוויה רוחנית שתהיה בע"ה בחנוכה, מיום חמישי ל' בכסלו עד מוצאי שבת ב' בטבת (25-27 בדצמבר) במלון הכפרי חפץ-חיים. אורחי התכנית יהיו הרב מנחם-מענדל גורביץ והכנר הנודע מרדכי ברוצקי. שפע של חוויות לכל המשפחה. מחירים מפתיעים ותשלומים נוחים. ההרשמה בעיצומה, טל' 08-8593806.

סמינריון חנוכה לנשים

סמינריון חנוכה לעיון והעמקה בתורת החסידות יהיה אי"ה בימים שלישי ורביעי בחנוכה, כ"ח-כ"ט בכסלו (23-24 בינואר), בראש-פינה הפסטורלית. הסמינריון יתקיים בבניין משוחזר ומקצת השיעורים יהיו בבית-הכנסת העתיק במושבה. הלניה צימרים של ראש-פינה. לפרטים, 'אור חיה', טל' 02-5374927.

נסיעה לאוהלים

לקראת יום ההילולא של בעל התניא, כ"ד בטבת, מתארגנת נסיעה קבוצתית לצינון בהאדיטש שבאוקראינה. הנוסעים יקרו גם בצינון הבעש"ט במוז'בו' ואדמו"ר האמצעי בהאדיטש. טל' 03-5701225, 056-899681.

זמני השבוע

וישלים ת"א חיפה בארבע אילת ניירוק

ניסת השבת	4:00	4:14	4:03	4:18	4:18	4:11
צאת השבת	5:15	5:16	5:14	5:18	5:21	5:14

פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il

דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

דרוש: חיסון נגד הונאה

בהדרגה אנחנו מאבדים את תחושת הצדק ומאמצים את עמדות האויב. התעמולה הערבית הצליחה לשכנע יהודים רבים שאנחנו האכזרים והבלתי-צודקים

האור"ם, ובהסכמה לקלוט פליטים בתוך תחומי הקו הירוק. ועם כל זה, הפרטים מסיחים את הדעת מן העיקר.

בעיית העיקרית של הסכם זה, שהוא ממוחש את תהליך ההידדרות שעובר עלינו: בהדרגה אנחנו מאבדים את תחושת הצדק ומאמצים את עמדות האויב. במשך כל העימות בינינו ובין הערבים, אנחנו היינו הקרבן והם היו התוקפים ומחוללי הרוע והזוועה. והנה הצליחה התעמולה הערבית להפוך את היוצרות ולשכנע גם יהודים רבים שאנחנו האכזרים והבלתי-צודקים ואילו הערבים הם האומללים והצודקים.

היפוך היוצרות

בארץ-ישראל לא חי מעולם עם פלסטיני. היו כאן כפרים ואוכלוסייה דלילה, שבוודאי לא הייתה לה ישות לאומית כלשהי. הארץ בכללותה הייתה שוממה, מלאה ביצות וקדחת. כשהיהודים החלו לשוב לארצם, התחילה במקביל זרימה של ערבים ממדינות האזור לתוך ארץ-ישראל. המנדט העניק לעם היהודי את כל 'ארץ-ישראל המנדטורית', הכוללת את ממלכת ירדן דהיום. זה נתפס בשעתו על-ידי העולם כפתרון צודק למצוקתו של העם היהודי.

העולם הערבי, שהתנגד לעצם הרעיון של הקמת מדינה יהודית, פתח במערכה שבה הצליח לקרוע מאיתנו עוד ועוד חלקים מהארץ. כך חולקה הארץ, ועבר הירדן המזרחי היה לממלכת ירדן. הערבים שללו מאיתנו אף את הזכות לכבשת הרש שנותרה, וזה הרקע למלחמות הבלתי-פוסקות שכפו עלינו. ראוי לזכור שאש"ף הוקם ב-1964, שלוש שנים קודם שנוצרה בעיית ה'שטחים'. הארגון הזה זרע רצח וטרור והוא אחראי למעשי פשע מחרידים נגד אזרחים תמימים, נשים וילדים.

הדין וההיגיון מחייבים שהצד התוקפן והפושע ישלם מחיר על מעלליו, אבל אנחנו 'מצליחים' שוב ושוב להפוך את היוצרות ולהציג את עצמנו כאשמים ואת המרצחים כקרבנות אומללים. אז מי אמר שהטרור לא משתלם?

מ ערכות הפיתוח של אמצעי לחימה בישראל עומדות בקדמת הטכנולוגיה העולמית. אנחנו מצליחים למצוא תשובות מבריקות ומקוריות לכל בעיה צבאית ולכל איום חדש. אבל יש נשק אחד שנגדו עדיין לא הצלחנו לפתח מענה הולם – העורמה הערבית. שוב ושוב אנחנו מנצחים בקרב ומאבדים את כל פירות הניצחון בנפילה בפח התחבולנות הערבית המתוככמת.

מעניין שההתמודדות הראשונה של העם היהודי עם העולם הלא-יהודי לא הייתה בשדה-הקרב אלא דווקא בזירת ההונאה. פרשת השבוע מספרת על העימות הזה בין יעקב, "איש תם יושב אוהלים", לבין מלך הרמאים – לבן הארמי. יעקב אבינו עמד בהצלחה גם במאבק הזה משום שהבין כי מול רמאי יש לאחוז באותו נשק, וכפי שאמר לרחל: "אחיו אני ברמאות". את היכולת הזאת דומה שאיבדנו במקצת.

הפרטים והעיקר

ההצגה בראשית השבוע בז'נווה הייתה המחשה להצלחתם של הערבים להפיל בפח העורמה חלקים מהציבור הישראלי. מבחינתם זו הייתה יוזמה מבריקה ומוצלחת מאין-כמותה. הם לא ויתרו על שום דבר, וקיבלו את הדבר היקר ביותר – הכרה עולמית בהיותם הצד הנפגע והצודק בעימות הישראלי-ערבי, ובחובה המוטלת על ישראל, המוצגת כצד התוקפן והבלתי-צודק, לתקן את העוול. הישג זה לתעמולה הערבית ניתן בסיועם האדיב של 'מהרסיין ומחריביין' מבית.

גם רבים בציבור הישראלי נפלו בפח והחלו לנהל דיון על פרטים בהסכם או על סמכותם של יוזמיו. זה דיון חשוב, אבל הוא מחמיץ את העיקר. בהחלט אפשר לראות את תעלולי ההונאה גם בפרטים, כמו למשל בעניין 'זכות השיבה', שהערבים ויתרו עליה כביכול, אבל מעיון באותיות הקטנות מתברר שההפך הוא הנכון – בפעם הראשונה יש כאן הכרה באחריות שלנו לבעיית הפליטים, בקבלת החלטה 194 של

סוד הצלחתו של יהודי

בחרו, "חרון-אף של מקום בעולם". הכרה זו, שהקב"ה הוא בעל-הבית ומקור הכוחות – היא המסייעת לאדם בעבודתו.

הצלחה גם בגשמיות

פרטי הסיפור של יעקב אבינו טומנים בחובם הוראה לחייו של כל יהודי: כדי להצליח בעבודת הביורורים בעולם, יש להתחיל את היום בשעה שבה שרויים לגמרי בעולמה של תורה ותפילה.

גם ההתעסקות שבאה לאחר מכן, בענייני העולם, צריכה להיות באופן של "יגיע כפיך" (ולא יגיע ראשך) – רק את ה'כפיים', הכוחות החיצוניים, יש להשקיע בענייני העולם, אבל על ה'ראש' יש לשמור. גם כשיהודי עוסק בעסקיו צריך הראש להיות עסוק בפרק משניות, בפרק תניא, באמירת תהילים וכיוצא בזה. דרך זו מבטיחה ליהודי את ברכת ה' להצלחה גם בגשמיות, ככתוב אצל יעקב: "ויפרוץ האיש מאוד-מאוד".

(לקוטי שיחות כרך ג, עמ' 791)

כאשר עמד יעקב אבינו לצאת לחרוץ פנה קודם-לכן אל בית עבר והשקיע את עצמו ארבע-עשרה שנים בלימוד התורה. אחר-כך, כשהגיע להר-המורייה ושכב לישון שם, אומרת התורה: "וישכב במקום ההוא". המדרש מפרש: "כאן שכב, אבל כל ארבע-עשרה שנה שהיה טמון בבית עבר – לא שכב".

גם כשהיה בבית לבן לא ישן בלילות, כמו שנאמר: "ותידד שנותי מעיניי". אף על זה אומר המדרש: "כל עשרים שנה שעמד בביתו של לבן – לא שכב". שואל המדרש: "ומה היה אומר?" (בלילות), ומשיב: "ט"ו שיר המעלות שבספר תהילים".

מהו הכוח

לכאורה מהי שאלת המדרש "מה עשה בלילות", הלא יעקב היה עסוק בשמירת צאנו של לבן? אלא ברור שיעקב אבינו לא מסר את נפשו עשרים שנים כדי לשמור על צאן לבן. הייתה לו כוונה פנימית ועמוקה לאי-ערוך – הוא עסק בביורוד ניצוצות הקדושה הטמונים אצל לבן.

מן המעייץ

נושא השבוע: יעקב אבינו

אמרת השבוע

בעומק הנפש

אדמו"ר ה'אמצעי' מליובאוויטש (רבי דובער) עסק פעם אחת בקבלת אנשים ל'יחידות', ופתאום הורה לסגור את הדלת. החסידים סברו שמן הסתם הרבי חש עייפות, אך כעבור זמן נודע להם כי הרבי יושב וקורא פרקי תהילים בהשתפכות הנפש, מעומק ליבו. לאחר זמן החל להתפלל מנחה בסדר הנהוג בעשרת ימי תשובה. אחד החסידים המקורבים העז לאחר מכן לשאלו לפשר הדבר. השיב הרבי: "כשאנשים נכנסים ל'יחידות' ומגלים את נגעי לבבם, עליי למצוא בתוכי על-כל-פנים בדקות-דקות מעין העניין ההוא, לתקנו אצלי ואז אני יכול לתת תיקון ועצה לשואל. הפעם נכנס אליי יהודי שנבהלתי לשמוע את דבריו ולא מצאתי בנפשי אפילו שמץ מאותו הרע. ונפל בדעתי, שאולי זה העלם הרע הטמון בעומק הנפש. מחשבה זו הרעידה את נפשי לשוב אל ה' מקרב לב עמוק".

ראש פנוי

מהנהגתו של יעקב אנו למדים, שגם כאשר אדם עסוק בפרנסתו ובמלאכתו, צריך ראשו להיות עסוק בפרק משניות, בפרק תניא, באמירת פרקי תהילים וכיוצא בזה.

(לקוטי שיחות)

חזר למקומו

"וישב לבן למקומו... ויעקב הלך לדרכו" (בראשית לב, א-ב). כל עוד גר יעקב עם לבן, נאלץ יעקב לנהוג עמו לפי דרכו ולנקוט את דרך הרמאות, אבל ברגע ששב לבן למקומו, מיד שב יעקב לדרכו, דרך הישר והתמימות, דרכו של "יעקב איש תם יושב אוהלים".

(רבי משה-לייב מסאסוב)

עיקר החיים

"ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות" (בראשית לג, ז). לעצמותו של יעקב – שהיא הנשמה וענייניה – בנה יעקב דירת-קבע – "בית", ולמקנהו עשה סוכות – לדברים שנקנו ונתווספו לו, הלא הם כל הדברים הנשמיים, עשה דירת-עראי בלבד – "סוכות".

(הרבי מליובאוויטש)

הטוב והרע

"עשו" מסמל את הנפש הבהמית ויצר הרע, לכן הוא יצא ראשון, כי יצר הרע בא לאדם קודם היצר הטוב. "יעקב" מסמל את הנפש האלוקית ויצר הטוב, לכן נאמר על יעקב "וידו אוחזת בעקב עשיו" – כי ירדת הנפש האלוקית למטה היא כדי לתקן את הגוף ואת הנפש הבהמית.

(לקוטי שיחות)

התכללות המידות

מידתו של יעקב היתה מידת התפארת, שהיא התכללות וחיבור של חסד וגבורה. לכן אמר יעקב "לולי אלוקי אבי אלוקי אברהם ופחד יצחק היה לי", היו בו שתי הבחינות – אברהם, חסד, ופחד יצחק – גבורה.

(תורה אור)

קרא תהילים

"וישכב במקום ההוא" (בראשית כח, יא). כאן שכב, אבל כל עשרים שנה שעמד בבית לבן לא שכב. ומה היה אומר? רבי שמעון בן-נחמני אומר: כל ספר תהילים היה אומר.

(מדרש רבה)

הצדיק המסתתר

נוהג היה הצדיק רבי דובער מליובאוויטש, האדמו"ר השני בשושלת חב"ד, לנסוע לעיתים ממקום מושבו ליעדים שונים, כדי לעשות בהם פעולות נחוצות. פעמים שמטרת נסיעתו הייתה גלויה, ואז היה מופיע בצורתו ובדמותו המוכרות לכול. פעמים שנסע למטרות שהשתיקה יפה להן, אראז היה לובש הופעה של סוחר.

פעם אחת, כאשר יצא רבי דובער בלוויית משו (שאף הוא נראה כסוחר), לאחת מנסיעותיו העלומות, הגיעו לעיר אחת, למטרה חשובה. לעת ערב, לאחר שהוכתרה המשימה בהצלחה, פנו לעירייה יהודית סמוכה כדי לעשות את הלילה באכסניה המקומית.

בעל האכסניה, יהודי פשוט וטוב-לב, שירת את אורחיו במסירות, כפי שנהג בכל האורחים. אולם כעבור שעה קלה חש בעל האכסניה כי רבי דובער – שאותו לא הכיר ומעולם לא פגש – אינו ככל הסוחרים. תווי פניו של הרבי, וכמוהם הליכותו, עוררו את תשומת-ליבו של האיש, שניחן בטיבת-עין טובה.

מזוויות עיניו עקב אחר הרבי. הביט בו בשעה שהתפלל ערבית, התבונן בדרך שנטל את ידיו לסעודה ובידן על הפת. מרגע לרגע התחזקה השערתו כי מאחורי תלבושת הסוחר מסתתר איש צדיק.

בלילה שיתף את אשתו במחשבותיו לגבי האורח. לפתע נקו דמעות בעיני האישה. "מה לך כי תבכי, הלוא זכות גדולה היא לנו לארח במשכננו איש קדוש!?", תמה הבעל.

"כלום לא תביני?", תלתה בו אשתו מבט אומלל, "חמש-עשרה שנים אנו נשואים ועדיין לא זכינו בילדים. והנה אומר אתה כי כאן בביתנו נמצא צדיק, ואיך לא אבכה?! הבה נבקש ממנו כי יתפלל למעננו כדי שניפקד בזרע".

קיבל האיש את עצת רעייתו, אך שקע בהרהורים כיצד יעז לפנות לאורח ולבקש ממנו ברכה. לבסוף נמנו וגמרו כי למחרת בבוקר, בטרם יעזוב הצדיק המתחפש לסוחר את האכסניה, יפנו אליו בבקשה כי יאצל להם ברכה.

בבוקר עמד הרבי להתפלל שחרית. כל אותה שעה עקבו אחריו בעל האכסניה ואשתו. תפילת הרבי נמשכה כמה שעות, ולשניים לא נותר עוד שום ספק כי אכן צדיק וקדוש מתארח באכסנייתם.

חסידות בעורקיו

האדמו"ר השני של חסידות חב"ד היה רבנו דובער, בנו של בעל התניא, שזכה לכינוי 'אדמו"ר האמצעי'. הוא גם מכונה 'כוח הבינה של חסידות חב"ד', שכן במאמרו ובכתביו הוא מרחיב ומבאר בצורה נפלאה את דברי החסידות הקצרים שנאמרו על-ידי אביו. כל מי שלומד, למשל, מאמר ב'תורה אור' של בעל התניא ולאחר מכן את ביאור אותו מאמר בספרו של אדמו"ר האמצעי 'תורת חיים', עומד נפעם נוכח עומק הביאור ורוחב היריעה שהוא פורש.

אף-על-פי שהיה גאון עצום בנגלה בתורה, וגאונותו זו מבצבצת מכל שורה מחידושיו בנגלה שהגיעו לידיו (רובם נשרפו ואבדו), עיקר חיותו הייתה בחסידות. חתנו, בעל ה'צמח-צדק', אמר עליו: "אם היו חותכים אצבע לחותני – לא היה נוטף ממנה דם אלא חסידות" (ספר השיחות תש"ד עמ' 79).

מופשט מהעולם

הוא היה מופשט לגמרי מענייני העולם, וכל-כולו שקוע בעולם של תורה ועבודה. אמרו עליו ש"לא ידע צורת מטבע" (ספר השיחות תש"א, תרגום ללה"ק, עמ' צה). פעמים רבות היה נכנס לדבקות שנמשכה שעות רבות, ובמשך אותו זמן היה מנותק לגמרי מן העולם. לכן הוקמה בימיו מקהלת בעלי-שירה, הלוא היא ה'קאפעליא' הידועה של אדמו"ר האמצעי, כדי לעצור אותו מלהגיע למצב של 'כלות הנפש'.

אדמו"ר האמצעי כותב, שאפילו קל שבקלים מתעורר בעת תפילת נעילה בתשובה ובוכה במר-נפשו. אמר על כך כ"ק אדמו"ר הרש"ב: "מן ה'קל שבקלים' של אדמו"ר האמצעי יכולים אנו לתאר לעצמנו את דמות החסיד של אדמו"ר האמצעי, ומה רצה לראות בחסיד" (ספר השיחות תש"ה עמ' 42).

אדמו"ר האמצעי היה מדבר בענייני עבודה רק פעמים אחדות במשך השנה. אחרי כל פעם שדיבר בעניינים האלה, היה נחלה כמה שבועות. ליבו היה נחלש מאוד מגודל ההתרגשות וסערת-הנפש. לכן לא אמר ברבים את ספרו 'דרך חיים', העוסק בענייני עבודה, והסתפק בכתיבתו, ואילו את הספרים 'עטרת ראש' ו'שערי אורה', שעיקרם ענייני השכלה – אמר ברבים (ספר השיחות ת"ש עמ' 101).

יצאה נשמתו ב"חיים"

אדמו"ר האמצעי כתב חסידות במהירות עצומה. כשסיים לכתוב עמוד בן חמישים-שישים שורות, עדיין היו השורות הראשונות לחות. היו שהעלו השערה שהוא כותב ב'השבעת הקולמוס', אולם ה'צמח-צדק' אמר כי אין חותנו משתמש בקבלה מעשית לכתובת חסידות, אלא מהירות כתיבתו נובעת מכך שידו מקושרת למחשבתו ונעה על-פי מהירות המחשבה.

בימיו התרחבה מאוד ההבנה בתורת החסידות. הוא גידל דור של בעלי-דעה, שהגיעו להבנה מעמיקה בסוגיות הסוכנות ביותר של תורת החסידות. אולם ימיו היו קצרים, והוא הנהיג את חסידות חב"ד רק כחמש-עשרה שנים. בשנת תקפ"ז נאסר בעקבות הלשנה, ושוחרר ב' בכסלו. החסידים ציינו יום זה כחג-הגאולה, אולם בשנה הבאה, יום קודם-לכן, בט' בכסלו תקפ"ח, נסתלק, והוא בן נ"ד שנים.

הסתלקותו הייתה בעת אמירת חסידות, בדרך פלאית ביותר. כל הלילה דרש דברי חסידות, לתדהמת הרופאים, שלא הבינו מניין הוא שואב כוחות לכך, ולפני עלות השחר סיים את הדרוש במילים "כי עמך מקור חיים מחיי החיים", ויצאה נשמתו בטהרה. אמר על כך חתנו ה'צמח-צדק': "הסתלקות כזאת לא מצאנו מיום פטירת רבי שמעון בר-יוחאי" (שאף הוא יצאה נשמתו במילה "חיים").

מבקשים אתם מליץ-יושר, פנו לצדיק אמיתי ולא לסוחר פשוט כמוני", ענה להם. תשובת הרבי לא הניחה את דעת השניים ואלה לא הרפו. אך על-אף כל ההפצרות, נמנע הרבי מלברכם.

בינתיים פרשו הרבי ושמשו לסעודת שחרית, ולאחריה התכוונו לחזור

כשחלץ הרבי את תפיליו וניגשו אליו השניים ברטט ושטחו לפניו את מצוקתם. רבי דובער נתן בהם מבט שכולו תמיהה כאומר – מה לסוחר מן השורה ולברכות לילדים.

"עליכם להתפלל אל ה' יתברך שהוא מקור הברכות. ואם בכל-זאת

לליובאוויטש, שממנה יצאו למסעם.

"החמצה תהיה נוראה אם יחמוק הצדיק מביתנו ולא יברכנו", אמרה האישה לבעלה בשיברון-לב.

"משום-מה, דווקא סירובו לברכנו מחזק בליבי את התחושה כי איש צדיק הוא", הוסיף הבעל על דברי אשתו. בדקות הבאות שקל בעל האכסניה את צעדיו. "ראה תראי כי יברכנו האיש", לחש לבסוף לאשתו ולא פירש.

לאחר שעה קלה אספו הרבי ושמשו את מעט מיטלטליהם וביקשו לצאת מהמקום. מה רבה הייתה הפתעתם כשגילו כי דלת האכסניה נעולה במנעול ובריח. מיהר השמש להזעיק את בעל האכסניה, בסוברו כי אך בטעות נעלה הדלת. תדהמתו גברה כשהוברר לו כי אין כאן שום טעות. "לא אניח לכם לצאת מכאן עד אשר נזכה לברכה לפר-יבטן!", אמר בעל האכסניה בהתרגשות.

הביט השמש במבוכה ברבי דובער ושתק. הרבי לא נראה נרגש במיוחד. פניו הקרינו שלוה ורוגע. כשבת-שחוק על שפתיו פנה אל בעל האכסניה ורעייתו ואמר להם: "רואה אני עליכם כי מחמת הטורח והעמל עדיין לא סעדתם היום פת שחרית. טלו אפוא את ידיכם ושבו לסעודה. הגמרא אומרת כי פת שחרית מבטלת חוליים. עשו כך ובעזרת ה' יסתלקו מעליכם כל מחלה וכל מונע ומעכב ותזכו לבן זכר".

עיניהם של בעל האכסניה ואשתו נצצו. הם קיבלו את הדברים בפשטות גמורה ולרגע אחד לא פקפקו בדברי האורח. במילים נרגשות הודה האיש לרבי דובער ומיהר לפתוח לפניו את דלת האכסניה.

פחות משנה חלפה. בינתיים נודעה לבעלי האכסניה זהותו של האורח. יום אחד הגיעה הבשורה אל רבי דובער, כי ברכתו התקיימה בכפליים וכי לבעלי האכסניה נולדו שני בנים תאומים. גם הפעם לא ניכרו עליו כל סימני התפעלות. באותה בת-שחוק שבידך את השניים בבן זכר הגיב ואמר: "נראה כי אכלו מנה יתרה של פת שחרית..."

כעבור רגע הוסיף: "בידכתי אותם בבן, ואמנם בנם האחד יגדל מאחיו ויהיה תלמיד-חכם וחסיד".

חלפו שנים. רבי דובער הסתלק לעולמו (בט' בכסלו, שהוא גם יום-הולדתו) ועל כיסאו עלה חתנו אדמו"ר רבי מנחם-מענדל (ה'צמח צדק'). בכור התאומים של בעל האכסניה ואשתו, אברך צעיר ותלמיד-חכם, הסתפח לחצרו והיה לאחד מחסידיו הנאמנים.

נציפייה לנאורה "נטל הקב"ה שיחתן של אבות ועשאן מפתח לגאולם של בנים. אמר לו הקב"ה ליעקב: אתה אמרת והיה ה' לי לאלוקים, חייד, כל טובות וברכות שאני נותן לבניך, איני נותן אלא בלשון הזה" (ילקוט שמעוני זכריה ס"ה תקפה)

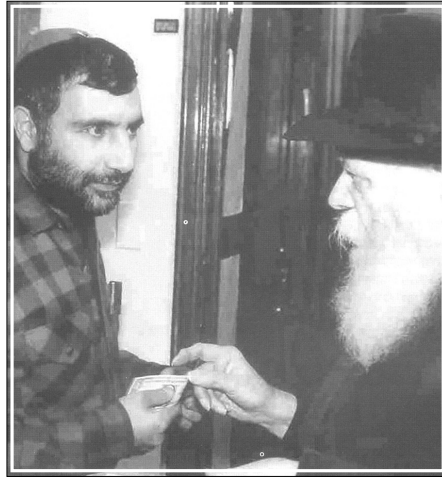
הטלפון האחרון

יורק. הרב הכת הבית בי בעיניים טובות וביקש שנשוחח ביחידות, מספר יואב. "מה יהודי עושה במקום כזה? שאל. 'כאן מסדרים לי עבודה', עניתי. 'אני אסדר לך עבודה', הציע. 'הכומר הבטיח לארגן לי גרין-קארד בתוך חצי שנה', אמרתי. 'אני אסדר לך בתוך שלושה חודשים', הבטיח. היסטתי. לפתע הישיר אליי מבט ואמר: 'אתה יודע מהי משמעות ירידתה של נשמה יהודית לעולם הזה? אתה מוכן להפקיר את נשמתך בעד טובת-הנאה חומרית?'

לא 'נכה' – 'מצויין'

יואב נסע עם הרב הכת לשכונת קראון-הייטס, שם התקבל למשפחה שדאגה לכל צרכיו, מצאה לו מקום עבודה והדריכה אותו בצעדיו הראשונים ביהדות. בתוך כך החל להתוודע אל הרבי מליובאוויטש. הוא נהג לעבור לפניו בכל יום ראשון, כאשר הרבי היה מקבל את פני הציבור ונותן לכל אחד ואחד שטר כסף, כ'שליחות-מצווה' לצדקה. "הרבי בנה מחדש את אישיותי", אומר יואב. "כבר בפגישה הראשונה שלנו אמר לי שאיני 'נכה צה"ל' אלא 'מצויין צה"ל'. בכל פעם שעברתי לפניו הוסיף עוד מילה טובה ונסך עוד קצת עידוד."

כיום ר' יואב איתן נשוי באושר לבעלת-תשובה מברזיל. יש להם ילדים ובית משלהם ופרנסה בכבוד, ואפילו יכולת לסייע לאנשים אחרים שגורלם דומה למצב שבו עמד הוא-עצמו אך לפני שנים לא-רבות.

יואב: "הרבי בנה מחדש את אישיותי"

המציל המפתיע

הכומר הציע ליואב לעבוד בכנסייה. והבטיח גם לעשות מאמץ לסייע לו בהשגת היתר-עבודה בארה"ב (גרין-קארד). העבודה שהציע הכומר הייתה – הפעלת פעמון הכנסייה. יואב לא התנגד. "אני עושה ניסיון אחרון", הודיע הכומר ליואב ערב קודם שהחל בעבודתו החדשה, וחייג למספר טלפון נוסף שהופיע ברשימתו. האיש שמעבר לקו ביקש מהכומר את כתובת הכנסייה והבטיח להחזיר תשובה.

בתוך פחות משעה הופיע במקום הרב יעקב-יוסף הכת ז"ל, חסידי חב"ד ואיש חינוך וחסד ידוע בניו-

לפעמים דווקא נקודת-השפל הנמוכה ביותר היא הנקודה שממנה מתחילה העלייה האמיתית. את החוויה הזאת עבר יואב איתן, צעיר ישראלי שירד לארצות-הברית בניסיון לבנות בה את עתידו, התגלגל חסר-בית בחוצות ניו-יורק ורגע לפני הנפילה לתהום – ניצל.

יואב התגורר בארץ עד לפני כשעשרה שנים. במהלך שירותו הצבאי נפצע והוכר 'נכה צה"ל'. לאחר השירות יצא לניו-יורק מצוייד באשרת תייר. בהגיעו לשם החליט להישאר בכך הגדול ולחפש שם את אושרו ועושרו. אלא שהמציאות טפחה על פניו. בלא ניירות רשמיים ועם אנגלית משובשת התקשה להשיג עבודה. עד מהרה מצא את עצמו מתגלגל ברחובות, כהמוני מחוסרי-הבית הגודשים את העיר. ציר החיים המרכזי שלו היה הסנטרל-פארק.

אצל הכומר

ערב אחד, בעודו מכין עצמו לשינה על פיסת קרטון בפארק, הציע לו אלמוני לבוא עמו ולקבל מיטה וארוחה. יואב הביט באיש בעיניים אסירות-תודה ופסע אחריו. כעבור שעה קלה מצא את עצמו בליבה של כנסייה, סועד ארוחת-ערב עם מחוסרי-בית נוספים.

העובדה שהוא בכנסייה ושמיטיבו כומר לא פגמה בשמחתו של יואב. הכומר הביע עניין במצבו האישי וביקש לעזור לו. יואב היה זקוק למקור מחיה ולמישהו שיסייע לו בהשגת אשרה. על שולחנו של הכומר הייתה רשימה ארוכה של מוסדות חסד. הוא החל לחייג אליהם. אף באחד מהם לא התלהבו התלהבות יתרה לטפל במחוסר-הבית מישראל.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מינון הצדקה

שאלה: מי שנותן סכום גדול לצדקה, האם עדיף לתיתו בפעם אחת או לחלקו לנתינות רבות?

תשובה: שאלה זו מתחלקת למעשה לשתי שאלות: (א) האם נכון לתת את כל הסכום למטרות-צדקה אחת, או עדיף לחלקה לכמה מטרות; (ב) גם בנתינה למטרות-צדקה אחת, האם נכון לתת את כל הכסף בפעם אחת או לחלקו לכמה וכמה נתינות.

מצד אחד, עיקר מצוות צדקה הוא לתת לפני "די מחסורו אשר יחסר לו" (דברים טו, כ). כמו-כן יש חשיבות לשיעור הנתינה, כי על כל אדם לתת לצדקה מעט או חומש משכרו או מרווחיו. ואמרו חז"ל על הפסוק (ישעיה נט, ז): "וילבש צדקה כשריון" – "מה שריון זה [העשוי מקשקשים], כל קליפה וקליפה מצטרפת לשריון גדול, אף צדקה כל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול" – הרי שיש מעלה בחשבון גדול דווקא.

מצד שני נאמר בפרקי אבות "הכול לפי רוב המעשה",

המקום יודאיקה שלך
 יודאיקה - כפר חב"ד נק"ר
 JUDAICA Kfar Chabad

לתשמישי-קדושה ומוצרי יהדות משלוחים לכל רחבי הארץ והעולם

תפילין * מזוזות * ספרי-קודש * כלי כסף * קלטות וידאו חינוכיות ותקליטורי מחשב * משחקים חינוכיים

הזמנות טלפונית מתקבלות בין השעות 18:00-10:00 ונשלחות באותו יום

טל' 1-700-704120

"שולחן שבת" עושה לכם שבת אחרת

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ללא תוספת דמי משלוח): "יודאיקה", 1-700-704120